

Arrest

nr. 106 170 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Russische origine te zijn. U was woonachtig in Kaliningrad. U bent gehuwd en heeft vijf kinderen.

U verliet de Russische Federatie omwille van medische problemen.

U verklaarde dat u aan pancreatitis lijdt. Deze ziekte manifesteerde zich reeds tijdens uw kinderjaren. U onderging hiervoor verschillende behandelingen in de Russische Federatie. Men slaagde er echter lange tijd niet in de juiste diagnose te maken. Pas recentelijk, in de zomer van 2012, gebeurde dit.

Het ziekenhuis in Kaliningrad, waar u in behandeling was, was echter niet in staat u zonder risico's te behandelen. De behandelende artsen verklaarden dat de ziekte kon worden verholpen door een operatie. Bij een dergelijke operatie (waarbij in het orgaan gesneden zou worden) was er 75% kans dat u het niet zou overleven of invalide zou worden. Gezien dit risico liet u zich in Kaliningrad niet opereren.

Het ziekenhuis van Kaliningrad beschouwt u daarbij als één van de beste van de Russische Federatie. U vernam bovendien dat in Moskou uw kwaal op dezelfde manier werd behandeld, met dezelfde risico's hieraan verbonden. Daarnaast was deze behandeling duur.

Vandaar dat u, tevens op aanraden, besloot naar het buitenland te reizen om u er medisch te laten behandelen.

In de marge verklaarde u dat u het in de Russische Federatie op economisch vlak moeilijk had. In november 2012 verloor u uw werk vanwege uw ziekte. U woonde daarbij samen met uw vrouw en vijf kinderen in een klein houten huis. Uw vrouw had bovendien geen propiska omdat geen enkele eigenaar haar en de kinderen wilden registreren. U zelf was geregistreerd bij een vriend.

Op 02/11/2012 werd u met een wagen vanuit Kaliningrad naar België gevoerd. U reisde daarbij met uw internationaal paspoort waarin een Pools visum was aangebracht.

Op 04/11/2012 kwam u aan in België.

Op 05/11/2012 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

U verklaarde dat u naar België bent gekomen om behandeld te worden voor uw medische problemen (pancreatitis).

U kon voor deze medische problemen onvoldoende in de Russische Federatie behandeld worden. Dit, naar u vermoedt, omdat de nodige technologie in de Russische Federatie niet aanwezig is (CGVS p.5). U verklaarde dat de behandeling die u in de Russische Federatie werd voorgesteld te grote risico's inhield. Zo zou u bij een operatie (waarbij insnijdingen werden gedaan in het orgaan) 75% kans hebben te sterven of invalide te worden (CGVS p.5). U verklaarde dat u ondertussen in België een laserbehandeling had ondergaan. Deze behandeling zou volgens u niet worden toegepast in de Russische Federatie (CGVS p.5-6).

Welnu, er dient te worden opgemerkt dat deze door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U gaf daarnaast aan dat u het in de Russische Federatie op economisch vlak moeilijk had.

U verklaarde onder meer dat u werkloos was. Van 2006 tot november 2012 had u onafgebroken gewerkt in een bedrijf als elektricien. U verklaarde dat u uiteindelijk ontslagen werd omdat u vanwege uw medische problemen te vaak afwezig was. U gaf wat dit betreft te kennen dat u begrip had voor deze ontslagbeslissing. U heeft daarnaast bij de Russische overheid nooit enige steun aangevraagd omwille van uw medische problemen. U verklaarde niet te weten waarom u dat nooit had gedaan.

U verklaarde dat u wel financiële steun ontving voor grote gezinnen (CGVS p.6-7).

U verklaarde verder dat u in de buitenwijken van Kaliningrad een stuk grond op krediet had kunnen kopen. U diende nog één jaar af te betalen. Op deze grond stond een houten huisje (datsja) waar uw gezin in woonde. Het huis was klein voor uw groot gezin. Het is was daarbij niet mogelijk om jullie op dit adres te laten registreren omdat de datsja geen officiële woonst was. Indien u een huis zou bouwen op de grond zou dit wel mogelijk zijn. U verklaarde dat u zich daarom liet registreren bij een vriend. Uw echtgenote en kinderen vonden niemand bij wie zij zich konden registreren omdat het verlenen van een propiska aan uw kinderen door huiseigenaars, het risico inhield dat uw kinderen, zodra ze meerderjarig zouden zijn, een claim zouden kunnen doen op het eigendom van deze huiseigenaars (CGVS p.7).

In het algemeen gaf u aan dat u behalve uw medische problemen geen andere problemen had met de autoriteiten of met medeburgers (CGVS vragenlijst p.5).

Ook wat deze economische en administratieve moeilijkheden betreft moet gesteld worden dat zij geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Reeds bij aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u zelf aan dat u geen redenen had om aanspraak te maken op asiel.

U verklaarde dat u louter vanwege de medische behandeling in België bent.

U verklaarde dat u na deze behandeling kan terugkeren naar de Russische Federatie.

U wenste daarbij uw asielprocedure verder te zetten om uw verblijf in België te legaliseren en een deportatie naar de Russische Federatie (alvorens uw medische behandeling in België afgelopen is) te vermijden (CGVS p.3,5,7).

Op basis van dit alles kan dan ook geconcludeerd worden dat er in uw verklaringen geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming werd vastgesteld.

Uw intern en reispaspoort, uw rijbewijs en de Belgische medische attesten leveren louter bewijs van uw identiteit en uw medische problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In zijn verzoekschrift van 21 maart 2013 voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat hij er niet in slaagt zijn reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Hij voert aan de beslissing onvoldoende rekening houdt met alle omstandigheden van de zaak en zodoende de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken schendt.

Hij wijst erop dat tot op heden niet is uitgemaakt of hij beroep kan doen op de procedure voorzien door artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), dat hij op 9 maart 2012 een aanvraag tot verblijf om medische redenen heeft ingediend, die vooralsnog niet ontvankelijk is verklaard.

Bijgevolg besluit verzoeker wordt hij niet uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er bovendien op dat indien hij beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dit hem niet verhindert, noch verboden wordt een aanvraag tot toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in te dienen.

Hij stelt dat de beschikbare medische behandeling voor zijn aandoening in de Russische Federatie, "*die hij verplicht was te ondergaan*" (zie het verzoekschrift, n. p. 3), kan worden beschouwd als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Verzoeker laat tevens gelden dat hij inmiddels al meermaals in België is geopereerd door middel van een laserbehandeling, wat in de Russische Federatie niet wordt gebruikt. Ook wijst hij op de plaatsing van een prothese in de pancreas om de spijsvertering beter te laten verlopen. Deze prothese moet echter later nog worden verwijderd, wat volgens verzoeker uiteraard ook in België dient te gebeuren. Deze behandeling kan nog maanden of zelfs jaren duren.

Verzoeker meent daarom dat een terugkeer naar de Russische Federatie een reëel risico voor het lijden op ernstige schade met zich meebrengt.

Hij vraagt de Raad dan ook om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker geen vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Verzoeker verklaarde op 5 februari 2013 op het Commissariaat-generaal dat hij naar België is gekomen om behandeld te worden voor zijn medische problemen (pancreatitis). Hij stelt dat hij voor deze medische problemen in de Russische Federatie onvoldoende kon behandeld worden, omdat de nodige technologie aldaar, naar hij vermoedt, niet aanwezig is (zie het verhoorverslag, p. 5).

Verzoeker verklaarde ook dat de medische behandeling die hem in de Russische Federatie werd voorgesteld, te grote risico's inhield. Zo zou hij bij een operatie waarbij insnijdingen werden gedaan in het orgaan, 75% kans hebben te sterven of invalide te worden (zie p. 5).

Hij verklaarde dat hij ondertussen in België een laserbehandeling had ondergaan die volgens hem niet wordt toegepast in de Russische Federatie (zie p. 5, 6).

Vastgesteld dient te worden dat de door verzoeker ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelde daarnaast dat hij het in de Russische Federatie ook op economisch vlak moeilijk had. Hij verklaarde onder meer dat hij werkloos was.

Hij verklaarde dat hij van 2006 tot november 2012 gewerkt in een bedrijf als elektricien maar uiteindelijk ontslagen werd omdat hij vanwege zijn medische problemen te vaak afwezig was.

Hij gaf wat dit betreft te kennen dat hij begrip had voor deze ontslagbeslissing.

Daarnaast stelde hij ook nooit enige steun bij de Russische overheid aangevraagd omwille van zijn medische problemen; hij verklaarde niet te weten waarom hij dat nooit had gedaan.

Hij verklaarde dat hij wel financiële steun ontving voor grote gezinnen (zie p. 6, 7).

Verzoeker verklaarde verder dat hij in de buitenwijken van Kaliningrad een stuk grond op krediet had kunnen kopen dat hij nog één jaar diende af te betalen.

Hij verklaarde dat op dit terrein een houten huis (datsja) stond, waarin zijn gezin woonde.

Hij voerde aan dat het huis te klein was voor zijn groot gezin.

Daarenboven was het volgens hem niet mogelijk om hem en zijn gezin op dit adres te laten registreren omdat de datsja geen officiële woonst was.

Indien hij een huis zou bouwen op de grond zou dit wel mogelijk zijn.

Verzoeker verklaarde dat hij zich daarom liet registreren bij een vriend; zijn echtgenote en kinderen vonden echter niemand bij wie zij zich konden registreren omdat het verlenen van een "propiska" aan zijn kinderen door huiseigenaars, het risico inhield dat deze, zodra ze meerderjarig zouden zijn, een claim zouden kunnen doen op het eigendom van deze huiseigenaars (zie p. 7).

In het algemeen gaf verzoeker aan dat hij behalve zijn medische problemen, geen andere problemen had met de autoriteiten of met medeburgers (zie de "vragenlijst" van 10 januari 2013, p. 5).

Ook wat deze economische en administratieve moeilijkheden betreft moet gesteld worden dat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van vreemdelingenwet.

Het blijkt dat verzoeker reeds bij aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal, zelf aangaf dat hij geen redenen had om aanspraak te maken op asiel.

Hij verklaarde dat hij louter vanwege de medische behandeling in België was en dat hij na deze behandeling kon terugkeren naar de Russische Federatie.

Hij stelde evenwel zijn asielprocedure verder te willen zetten om verder in België legaal verblijf te kunnen houden teneinde een terugwijzing naar de Russische Federatie -alvorens zijn medische behandeling in België afgelopen is- te vermijden (zie p.3, 5, 7).

Het binnenlands paspoort en internationaal paspoort van verzoeker, zijn rijbewijs en de Belgische medische attesten leveren louter bewijs van zijn identiteit en medische problemen, doch hebben geen betrekking op enige vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker bovenstaande vaststellingen geenszins betwist in zijn verzoekschrift.

Gelet op deze vaststellingen, kan dan ook besloten dat er in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag kan worden vastgesteld.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Wat betreft de weigering tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat de beslissing van de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met alle omstandigheden van de zaak en zodoende de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken schendt.

Hij stelt dat tot op heden niet is uitgemaakt of hij beroep kan doen op de procedure voorzien door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat hij op 9 maart 2012 (lees: 2013) een aanvraag tot verblijf om medische redenen heeft ingediend, die vooralsnog niet ontvankelijk is verklaard, waardoor niet kan gesteld worden dat hij uit het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet valt.

Hij stelt dat indien hij beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dit hem nu niet verhinderd, noch verboden wordt een aanvraag tot toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in te dienen.

Hij voert aan dat de beschikbare medische behandeling voor zijn aandoening in de Russische Federatie, "*die hij verplicht was te ondergaan*" (zie het verzoekschrift, p. 3), kan worden beschouwd als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Hij legt uit dat hij inmiddels al meermaals in België is geopereerd door middel van een laserbehandeling, wat in de Russische Federatie niet wordt gebruikt en dat er in België een prothese in zijn pancreas werd geplaatst, welke ook hier terug moet worden verwijderd, wat echter nog maanden of zelfs jaren kan duren.

Volgens verzoeker houdt een terugkeer naar de Russische Federatie voor hem een reëel risico op het lijden op ernstige schade in.

Het feit dat verzoeker op 9 maart 2013 een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend, verhindert de Raad niet om zich uit te spreken over zijn beroep ingediend tegen de beslissing van 20 februari 2013 van de commissaris-generaal houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet aantoonde dat zijn ziekte in zijn land van herkomst niet of onvoldoende kan behandeld worden. Zijn beweringen omtrent de risicovolle behandeling in de ziekenhuizen van Kaliningrad en Moskou, worden niet gestaafd en blijven derhalve blote beweringen.

Ook zijn stelling dat de prothese die in België werd geplaatst, in België moet verwijderd worden, is een blote bewering.

Zijn verklaring dat indien hij op dit ogenblik naar zijn land van herkomst moet terugkeren, hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming is in acht genomen wat voorafgaat, een loze bewering.

Verzoeker blijft in gebreke reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Verzoeker laat ook na een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken; noch beschikt over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de voormelde wet, kan niet worden toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormeldewet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE